

1. **PŁONIC** (2) *vb impf*

Teksty nie oznaczają ó.

inf płonić (1). ◇ *praet 3 sg m* płonił (1). ◇ [3 *pl m pers* płonili.]

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVII w.*

Czynić pustym, pustoszyć (2) :

płonić co (1): *ModrzBazStryj* π2v; [Litwá też z Láchy lud mu mężnie duśi/ A kozacy ich częŝto wielkość zbili/ ziemię płonili. *StryjGoniec* L3v (*Linde*)].

Szereg: »gromić, płonić« (1): Ták tá Leliwá dla mężney dzielności/ [...] Swieciłá Witołt gdy Tátáry gromił/ Gdy Moŝkiewłká włość áż po Okę płonił *ModrzBazStryj* π2v.

a. *Wypalać* (1) :

W połączeniu szeregowym (1): [*Lech i Czech*] widząc ziemię vrodną/ żyzną/ przeŝtroną/ nie ofiádłá/ żwierzú/ ptakow pełną/ poczęli ŝie tám ofádzać/ kopác/ orác/ płonić/ budowác/ áczkolwiek tám było trochę ludzi/ ále ie wyćifnęli znienagłá. *BielKron* 317v.

Synonimy: *pustoszyć*; **a.** *wypalać*.

Formacje współrdzenne cf PŁONAĆ.

MN